

Arrest

nr. 222 673 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 november 2016 België is binnengekomen, diende op 5 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/12/2016

Overdracht CGVS: 26/10/2017

U werd op 19 december 2017 van 09u19 tot 13u22 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester Mir-Baz, stond u bij tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, A.J.E., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent op 10 december 1985 geboren in Kabul. Toen u twee jaar oud was is uw familie omwille het werk van uw vader verhuisd naar de stad Pul-i Khomri in de provincie Baghlan. Jullie woonden daar 10 jaar en keerden dan terug naar Kabul. Terwijl uw familieleden in 1384 (=2005/2006 in de Westerse kalender) opnieuw naar Pul-i Khomri verhuisden, bleef u in Kabul om er te studeren. Nadat u uw diploma hebt gehaald bent u in 2008 zelf ook in Pul-i Khomri gaan wonen en werken. U werkte eerst als apotheker in klinieken en ging vervolgens aan de slag als logistiek verantwoordelijke voor farmaceutische producten bij Aga Khan Health Services. In die hoedanigheid moest u reizen naar de districten die u waren toegewezen. Eind 2009 eisten de taliban via tussenpersonen een deel op van de medicatie die u toebedeelde, iets wat u weigerde. In januari 2010 was u onderweg toen gewapende mannen u probeerden te doen stoppen. U negeerde hen en werd tijdens uw vlucht beschoten. Na dit incident vond u het onveilig en besloot u ander werk te zoeken. U kon dan aan de slag bij Management Sciences for Health (MSH) in Kabul. U verhuisde weer naar de hoofdstad en trouwde er met K.E., met wie u twee dochters kreeg. Zij verblijven momenteel allen in Kabul. U kende geen verdere problemen en groeide binnen MSH door naar verschillende functies. U combineerde dat werk met verdere studies. U werd uiteindelijk in 2015 tertiary pharmaceutical services program manager bij MHS. Door uw werk kwam u niet alleen in contact met het ministerie van Volksgezondheid, maar ook met ambassades van Westerse landen, aangezien de projecten waaraan u werkte naast andere lokale partners ook steun kregen van USAID, de EU en de Wereldbank. Het ging u voor de wind tot 19 september 2016, toen u onverwacht bezoek kreeg van S., die jullie buurman was geweest toen u de eerste keer met uw familie in Pul-i Khomri had gewoond. Hij onthulde dat hij een lid was van de taliban, en dat hij wist dat u voor de regering en de Amerikanen werkte. Hij eiste van u dat u zou meewerken met de taliban. U wees dat kordaat van de hand door te zeggen dat u niet van plan was om uw collega's te verraden aan de taliban en dat u S. nooit meer wilde zien. Die legde daarop uit dat hij als een gunst persoonlijk was langsgekomen omdat jullie ooit burens waren geweest, en dat hij een dreigbrief kwam geven van de taliban. Indien u niet zou meewerken, zouden de gevolgen zwaar zijn. S. vertrok en u ging de volgende dag overleg plegen met uw chef, N.K.. U toonde hem de dreigbrief en vroeg hem om advies. Hij gaf u enkele veiligheidsmaatregelen mee en zou contact opnemen met de verantwoordelijke voor de veiligheid. Na enig aandringen van u wentwege liet N.K. enkele dagen later weten dat men had beslist dat u voor uw werk het gebouw niet langer mocht verlaten. Dit kon echter niet verhinderen dat u op 20 oktober 2016 op weg naar huis werd klemgereden door twee gemaskerde en gewapende mannen. Zij probeerden u mee te sleuren en toen u zich verzette werd u hard op het hoofd geslagen. U was lange tijd buiten westen en ontwaakte in het ziekenhuis. De volgende dag vertelde uw broer dat hij S. had opgemerkt in de omgeving van uw huis. Jullie beslisten dat uw vrouw en kinderen moesten onderduiken bij een tante. Zelf ging u na ontslag uit het ziekenhuis naar uw oom. U liet uw broer klacht indienen bij de politie en om bescherming vragen, maar kreeg als antwoord dat ze zich bewust waren van de heersende onveiligheid en niet voldoende capaciteit hadden om iedereen te beschermen. U besloot te vertrekken en regelde een mensensmokkelaar, die u naar Pakistan bracht. Van daaruit vloog u naar Denemarken, waarna u met de auto naar België reed. U kwam toe op 20 november 2016 en vroeg in België asiel aan op 05 december 2016.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), twee huwelijksaktes, geboorteaktes van uzelf en uw vrouw, taskara's van uw kinderen, diploma's, certificaten, attesten en schoolrapporten, een brief van uw laatste werkgever die uw tewerkstelling bevestigt, een brief van uw laatste werkgever die uw problemen bevestigt, een dreigbrief van de taliban, een attest van ziekenhuisopname, een proces-verbaal van de klacht die u hebt neergelegd, documenten over uw eerdere jobs in de provincie Baghlan, voorbeelden van artikels die onder uw naam zijn gepubliceerd en een bibliografie, een USB-stick met daarop alle artikels waarnaar u verwijst, een studentenkaart en werkbades, 30 foto's in verband met uw werk, en de enveloppes waarmee documenten naar u zijn verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt duidelijk dat er aan de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van uw vertrek geen enkel geloof gehecht kan worden. Na opzoeken door CEDOCA, zoals gevraagd door uw advocaat (CGVS, p.20), blijkt immers dat de auteur van uw Employment Verification Letter uw versie van de feiten tegenspreekt. U verklaart na het ontvangen van een dreigbrief van de taliban te zijn gaan praten met uw overste, N... U toonde hem de dreigbrief en kreeg van hem een brief gedateerd 25 september 2016 waarin hij bevestigde dat u persoonlijk bedreigd bent geweest (CGVS, p.14). Nadat u bent aangevallen op straat bent u ondergedoken en u verklaart nooit nog enig contact te hebben gehad met uw werkgever, omdat u niemand meer vertrouwde (CGVS, p.17). CEDOCA heeft echter contact opgenomen met S.M., directeur bij MSH. Hij bevestigt dat u voor hen gewerkt heeft en zegt op de hoogte te zijn van de reden dat u niet langer voor MSH werkt. Hij ontkent uitdrukkelijk dat u MSH op de hoogte hebt gebracht van enige bedreiging jegens uw persoon (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Hieruit blijkt in de eerste plaats zeer helder dat de omstandigheden van uw ontslag bij MSH in tegenspraak zijn met uw verklaringen, aangezien deze directeur zegt op de hoogte te zijn van de reden van uw vertrek, terwijl u beweert dat u na de aanval nooit nog enig contact hebt gehad met MSH. Ten tweede heeft uw vertrek bij MSH volgens S.M. ook niets te maken met een directe bedreiging naar uw persoon toe. Er moet worden aangenomen dat indien uw supervisor Norio Kasahare een brief heeft geschreven die deze bedreigingen expliciet bevestigt, iemand zoals S.M., die nog steeds een hoge functie bekleedt binnen deze organisatie, ofwel op de hoogte geweest zou zijn van het bestaan ervan, ofwel een papierspoor zou kunnen terugvinden van deze ernstige veiligheidskwesitie. Aangezien S.M. dit resoluut van de hand wijst, en categoriek ontkent dat MSH ooit op de hoogte was van enige dreigementen, dringt de conclusie zich op dat deze brief een vervalsing is. Dat uw versie van de feiten wordt tegengesproken door een voormalige MSH-directeur van Kabul die nog steeds voor dezelfde organisatie werkt en waarvan het Commissariaat-generaal geen enkele reden heeft om te twijfelen aan zijn betrouwbaarheid, is uitermate nefast voor uw geloofwaardigheid. Daarbij aansluitend moet ook worden opgemerkt dat het vreemd is dat u geen enkel ander voorbeeld kent van mensen die door de taliban geïdoleerd werden (CGVS, p.17). Het gaat nochtans om een organisatie die geassocieerd zou worden met het Westen en de Afghaanse regering en waarvan medewerkers volgens de brief van uw supervisor ernstige risico's lopen. U denkt dat zoiets niet luidop zou worden uitgesproken (CGVS, p.17) en vermoedt dat de verwijzing in die brief slechts een algemene verwijzing is naar de huidige toestand in Afghanistan (CGVS, p.17). Over wat u in geval van een directe bedreiging zou moeten van uw werkgever kan u vreemd genoeg ook niet meer vertellen dan: "Ja, dat doen ze wel, het is in het algemeen ja, ze zeggen welke maatregelen te nemen om voorzichtig te zijn bv als ik naar andere provincies moest op reis voor het werk dan moest ik eerst contact nemen met veiligheidsdienst van MSH om te overleggen of het veilig genoeg was om te vertrekken en welke maatregelen ze nemen enzo, ik moest hen wel op de hoogte brengen." (CGVS, p.17). Dat u en uw medewerkers acuut gevaar lopen, en u toch niet in staat bent om te vertellen over de instructies die uw werkgever had uitgevaardigd voor crisissituaties, is niet plausibel. U beweert met de dreigbrief naar uw supervisor te zijn gegaan, en dat u niet langer met een auto van het werk mocht pendelen, en in tweede instantie dat de veiligheidsdienst van het bedrijf u had verboden om nog op dienstverplaatsing te gaan buiten het gebouw (CGVS, p.14). Het is evenwel niet aannemelijk dat een organisatie van dergelijke envergure, met internationale reikwijdte en contacten met ministeries en ambassades, zo laks zou optreden nadat er u persoonlijk op uw thuisadres een dreigbrief werd overhandigd door een agent van de taliban. Dat geldt des te meer als MSH-medewerkers in het verleden al het doelwit waren geweest van rechtstreekse bedreigingen, zoals zou moeten blijken uit de brief die u voorlegt. Het is duidelijk dat uw vertrek bij MSH zich niet heeft afgespeeld zoals u het afschildert en dat de documenten die u neerlegt in alle waarschijnlijkheid op valse wijze zijn bekomen, dan wel gemanipuleerd zijn.

Uit onderzoek blijkt dit in Afghanistan trouwens vaak voor te komen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus).

Verder valt het op dat u slechts zeer vage verklaringen aflegt over de poging tot ontvoering die de taliban gepleegd zouden hebben. Na de vraag of u ooit probeerde achterhalen wat er precies gebeurde nadat u het bewustzijn hebt verloren, houdt u het er eerst op dat er getuigen waren die u naar het ziekenhuis hebben gebracht (CGVS, p.15).

Het Commissariaat-generaal verwondert zich erover dat de taliban op klaarlichte dag een commando uitsturen om u te ontvoeren, u slaan tot u weerloos bent, en dan toch niet in hun opzet geslaagd zijn. U verwijst dan naar de verkeersdrukte en speculeert dat de poging is mislukt door de aanwezigheid van zoveel mensen in de omgeving (CGVS, p.16). U blijft erbij dat u aan de dokter hebt gevraagd wat er precies is gebeurd en dat u als antwoord kreeg: “[...] de mensen op straat hebben het gezien en me naar het ziekenhuis gebracht” (CGVS, p.16). Dat u zo weinig informatie kan geven over wat er precies gebeurde toen een talibancommando u probeerde te ontvoeren in het bijzijn van een groot aantal getuigen, een kernelement van uw relaas, is hoogst eigenaardig. Het is weinig waarschijnlijk dat u en uw familie voldoening zouden nemen met dermate vaag antwoord in de door u geschetste context. Dat de taliban een dergelijke operatie in het getouw zetten op de openbare weg, in volle avondspits, en dan abrupt hun ontvoeringspoging staken omdat er omstanders zijn, kan overigens ook niet overtuigen. Het is ook opvallend dat de taliban na deze ontvoeringspoging kennelijk alle belangstelling voor u verloren hebben. Gevraagd of iemand van uw familie nog door hen werd benaderd, aangezien de dreiging toch ook uitging van onder andere een voormalige buurman, S., die uw familie kent (CGVS, p.14), antwoordt u alleen dat uw eigen gezin en uw broer zijn ondergedoken en niet meer in dezelfde regio verblijven (CGVS, p.16). U erkent verder ook dat u geen enkele reden hebt om te denken dat de taliban actief naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p.19). Dat uw belagers tot grote risico's bereid waren dat ze u probeerden te kidnappen in de hoofdstad, en dan niet meer van zich lieten horen, is toch bizar.

Ook uw reactie op deze aanval is zeer eigenaardig. Uw familie is uiteindelijk klacht gaan indienen bij de politie, maar maakte daarbij geen melding van de dreigbrief of S. (CGVS, p.16,18). Daarbij verwijst u eerst naar het feit dat u die twee gemaskerde mannen niet kon identificeren, en na aandringen dat u de politie toch had kunnen inlichten over waar het gevaar vandaan kwam legt u de bal in hun kamp: u zegt dan dat u verwachtte dat de politie nog wel zou langskomen om vragen te stellen na die klacht, en dat u van plan was om hen dan alles te vertellen (CGVS, p.16). Dat u geen enkele zinnige reden kan geven waarom u dit verborgen hield voor de politie van wie u bescherming verwachtte, is opnieuw weinig plausibel. Indien u, zoals uw raadsman suggereert, uw familie in bescherming wilde nemen door S. niet bij naam te noemen (CGVS, p.20), had u dat immers zélf spontaan kunnen aanbrengen toen u meermaals naar deze ommissie werd gevraagd.

U bent geconfronteerd met de twijfels omtrent de door u beweerde gebeurtenissen en blijft volharden in uw relaas. U verklaart dat u de volledige waarheid verteld heeft (CGVS, p.18), wat het Commissariaat-generaal gezien bovenstaande vaststellingen niet kan bijtreden.

Tenslotte moet er nog verwezen worden naar de problemen die u zou gekend hebben in Baghlan, in casu het gegeven dat het voertuig waarin u zat indertijd onder vuur genomen werd, de reden zijn dat u in Kabul bent gaan werken (CGVS, p.12-13). In het licht van uw sterk verminderde geloofwaardigheid dienen de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij uw weergave van deze gebeurtenissen. Bovendien volstaat een verwijzing naar gebeurtenissen uit 2010 niet om een actuele gegronde vrees in uw hoofde aan te tonen, temeer daar u zelf aangeeft dat u sinds uw terugkeer naar de hoofdstad geen enkel probleem gekend hebt (CGVS, p.14).

Het moet benadrukt worden dat uw tewerkstelling bij MSH niet in twijfel getrokken wordt. Louter het feit dat u hebt meegewerkt aan projecten betreffende gezondheidszorg in Afghanistan volstaat echter niet om een gegronde vrees in uw hoofde aan te tonen. Zelfs indien uw naam is verschenen onder enkele beleidspapieren of artikels in de vakpers, zou uw publieke profiel als tertiary pharmaceutical services program manager op die manier of door deelname aan gespecialiseerde conferenties niet van dien aard zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is. Deze inschatting wordt bijgetreden door S.M. van MSH, volgens wie het zeer onwaarschijnlijk zou zijn dat u omwille van uw job zou worden beschouwd als een vertegenwoordiger van de overheid, internationale ngo of politieke partij (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1).

Als leidinggevende binnen deze organisatie die op hetzelfde ogenblik als u in Kabul tewerkgesteld was, is hij bij uitstek geplaatst om dergelijke inschatting te maken, wat de onafhankelijke beoordeling van het Commissariaat-generaal bevestigt.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat u uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze inschatting niet ombuigen. Het merendeel ervan heeft betrekking tot uw identiteit, familiale toestand, studietraject en professionele activiteiten, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Over de documenten die verband houden met de door u beweerde feiten dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat documenten slechts vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. Verder is hierboven reeds aangehaald dat er sterke redenen zijn om aan de echtheid van minstens één van de door u voorgelegde bevestigingsbrieven (van MSH gedateerd 25/09/2016) te twijfelen. In dit verband dient er ook op gewezen te worden dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg onzeker is. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). Tenslotte dient ook te worden opgemerkt dat u zelf verwijst naar de snelheid en het gemak waarmee u via een mensensmokkelaar aan valse documenten kon bekomen, waarmee u naar Europa reisde (CGVS, p.4-5,15). Dit stelt samen met voorgaande vaststellingen de betrouwbaarheid uw andere documenten in een slecht daglicht. U bracht trouwens ook niet spontaan aan dat u ooit een andere naam dan de uwe had gebruikt en het is pas na confrontatie met de gegevens in uw dossier dat u toegeeft dat u onder een valse naam hebt gereisd (CGVS, p.4), wat een verdere indicatie is dat u geen klare wijn schenkt in uw verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviseerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verklaart integendeel dat u geen enkel probleem kende behalve de dreigementen vanuit de taliban (CGVS, p.19), die zoals hierboven uiteengezet alle geloofwaardigheid ontberen. Bijgevolg is er niet dat uw terugkeer naar Kabul in de weg staat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet”.

Hij bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Verzoeker voert aan dat hij vervolging vreest door de taliban omdat hij “voor een buitenlandse organisatie gewerkt heeft in hoge positie”. Ter staving van zijn subjectieve vrees verwijst hij naar zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden. Ter staving van zijn objectieve vrees verwijst hij naar de “*nieuwe Guidelines van UNHCR*” met betrekking tot de risico’s voor personen die geacht worden de overheid te steunen. Hij voert aan dat hij bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker meent dat het “*zeer kort door de bocht is*” om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken omdat zijn vroegere overste S.M. niet op de hoogte was van zijn vervolgingsfeiten. Hij meent dat de commissaris-generaal contact had moeten opnemen met N.K. die de brief waarin zijn problemen werden bevestigd heeft opgesteld. Hij benadrukt, op basis van een organigram van de structuur van de organisatie MSH, dat deze persoon beter geplaatst is om informatie te geven over verzoekers relaas. Hij meent immers dat het niet redelijk is om van de “*Country operation and management unit director*”, zijnde S.M., te verwachten dat hij kennis heeft van de vervolgingsfeiten. Hij verwijst naar informatie door hem toegevoegd in zijn verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 4), waaruit blijkt dat deze persoon vier maanden voor verzoekers problemen zijn werkzaamheden voor MSH in Afghanistan heeft beëindigd en momenteel werkzaam is in Liberia. Hij is dan ook niet op de hoogte van alle feiten die zich voordeden in Afghanistan. Hij meent dan ook dat: “*Verweester gaat nu een beslissing nemen op basis van de subjectieve verklaringen van de heer Stephen. Deze verklaringen van de heer Stephen is een persoonlijke mening van hem en verzoeker meent dat het niet correct is op basis van persoonlijke mening van een voormalige director de internationale bescherming aan hem te weigeren.*

Een dergelijke handeling is niets anders dan een selectieve houding! Een dossier moet in zijn totaliteit behandeld worden.”

Verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde e-mail van N.K. en ontslagbrief (verzoekschrift, stukken 5 en 6). Hij wijst erop dat uit het schema blijkt dat N.K. zijn supervisor is en het aan deze persoon toekomt om contact op te nemen met de veiligheidsdiensten binnen het bedrijf, zonder dat hij hiervoor via S.M. moet “*passeren*”. Verzoeker heeft dan ook N.K. geïnformeerd over de vervolgingsfeiten die op zijn beurt de “*security*” heeft geïnformeerd die verzoeker het advies gaven om bepaalde maatregelen te nemen.

Verzoeker wenst verder de aandacht te vestigen op volgende punten met betrekking tot het geheime karakter van dergelijke bedreigingen:

“1. Deze bedreigingen zijn persoonlijk en ze zijn niet gericht tegen alle medewerkers

2. Het delen van deze bedreigingen kan andere medewerkers angst aanjagen

3. Het is best mogelijk dat de persoon die de taliban geïnformeerd heeft, een medewerker is van de organisatie. Deze kan ervoor zorgen dat niet alleen verzoeker maar ook zijn familie in het vizier komt”.

Hij wijst op de door hem neergelegde brief van N.K. die deze feiten bevestigt (verzoekschrift, stuk 7) en verzoekt dat contact wordt opgenomen met deze persoon.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker verklaarde dat hij na zijn ontvoering nooit meer contact heeft opgenomen met MSH, verwijst verzoeker naar de in het verzoekschrift neergelegde ontslagbrief, die drie dagen na het incident werd opgesteld en opgestuurd naar N.K. Verzoeker had deze brief altijd in het bezit doch de commissaris-generaal heeft hier nooit naar gevraagd.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de reactie van MSH op verzoekers problemen ongeloofwaardig is, meent verzoeker vooreerst dat *“het niet redelijk is om hem kwalijk te nemen omdat hij de waarheid verteld over wat hij gezien en meegemaakt heeft. Verzoeker kan onmogelijk dingen verzinnen om te voldoen aan de verwachtingen van verweerster. Welke stappen heeft MSH genomen is de taak van MSH en verzoeker meent dat hij gezegd heeft wat hij gezien en gehoord heeft”*.

Verzoeker wijst er verder op dat veiligheid een dagelijks probleem is voor dergelijke organisaties in Afghanistan, waardoor zij hun medewerkers altijd aanraden om waakzaam te zijn. Verzoeker meent dat de organisatie de nodige maatregelen heeft genomen door hem te adviseren.

Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt niet op de hoogte te zijn dat een andere medewerker van de organisatie bedreigd werd, terwijl dit blijkt uit de brief van N.K., voert verzoeker aan dat hij *“deze redenering niet [begrijpt]. Langs ene kant werd de echtheid van deze brief in twijfel getrokken door verweerster terwijl ze langs andere kant haar redenering opbouwt op wat in deze brief staat nl. dat verzoekers collega's bedreigd worden.”*

Hij voegt nog toe dat uit het organigram blijkt dat elke persoon zijn eigen supervisor op de hoogte brengt van de bedreiging, die dergelijke zaken niet vermeldt bij andere collega's. Verzoeker stond zelf aan het hoofd van drie afdelingen van MSH en is nooit getuige geweest van dergelijke bedreigingen binnen deze afdelingen tijdens zijn periode van tewerkstelling.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de brief van N.K. vals is, verwijst verzoeker naar een nieuwe brief van deze persoon die de feiten andermaal bevestigt. Hij voert aan dat: *“Verweerster heeft zoveel de moeite gedaan om contact op te nemen met een voormalige director van MSH maar ze liet na om aan deze voormalige director te vragen hoe het komt dat N.K. een dergelijke brief geschreven heeft. Verzoeker is van oordeel dat wanneer men een onderzoek begint dan is het logisch dat men tot het bodem onderzoekt en niet zomaar een vraag stelt aan een voormalige director van MSH die op het moment van de feiten niet operationeel was, terwijl de persoon die deze feiten bevestigd heeft niet gecontacteerd werd.”*

Verzoeker betwist verder de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op klaarlichte dag zou ontvoerd worden door commando's van de taliban op verschillende punten. Hij *“begrijpt niet vanwaar verweerster het woord 'commando' vernomen heeft. Verweerster probeert door dit woord te gebruiken het indruk te geven dat het onmogelijk is om te ontsnappen van een poging tot ontvoering.”* Hij vraagt zich vooreerst af: *“wie zegt dat deze personen commando's waren?”*

Vervolgens voert verzoeker aan dat *“Ten tweede laat ons aannemen dat ze commando's waren, het is niet de eerste keer dat een poging tot ontvoering mislukt is.*

Verweerster is zeer goed op de hoogte van dergelijke gevallen maar ze doet alsof ze voor het eerst dit gehoord heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een paar gevallen van mislukte ontvoeringen om aan te tonen dat verweerster ten onrechte de nietszeggende argumenten gebruikt om verzoekers geloofwaardigheid in twijfel te trekken.”

Ten derde meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan een verkeerde en selectieve lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en citeert uit deze notities (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 15-16). Hij voert aan dat het niet redelijk is om van hem details over zijn ontvoering te verwachten omdat hij zelf bewusteloos was. Wat betreft het feit dat er getuigen aanwezig waren, wijst hij erop dat hij zelf kort na het incident gevlucht is. Hij verwijst verder naar landeninformatie inzake de Afghaanse politie om duidelijk te maken dat de politie in Afghanistan minder actief is dan in België en in de meeste ontvoeringen zelf betrokken is.

Ten vierde meent verzoeker dat *“het niet vanzelfsprekend [is] om een onbewuste man van een auto uit te trekken in een andere auto mee te sleuren”*. Hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en benadrukt dat hij de naam van zijn buurman S. niet vermeldde bij de politie omdat hij bang was dat dit een gevaar zou vormen voor verzoekers familie, omdat er eventueel informanten van de taliban bij de politie kunnen geïnfilteerd zijn. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar een youtube-filmpje *“waarin gezegd wordt hoe deze mensen te werk gaan en hoe ze hun slachtoffers waarschuwen om geen contacten te zoeken met de politie”*. Verzoeker werd in de dreigbrief uitdrukkelijk verzocht om geen contact op te nemen met de politie.

Verder verwijt verzoeker de commissaris-generaal dat deze heeft nagelaten om contact op te nemen met het ziekenhuis waar verzoeker naartoe gebracht werd, *“ten einde na te gaan of verzoeker de waarheid verteld”*.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat de taliban na de poging tot ontvoering alle belangstelling voor hem zouden verloren hebben.

Hij voert aan dat *“Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling die manifest in strijd is met het gehoorverslag. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 16 waarin het volgende staat:*

Ja, mijn familie heeft de regio verlaten sinds het incident, dus mijn vrouw en kinderen wonen bij een tante in de 4e macroyan en mijn broer woont ook niet meer daar, die woont bij mijn oom.

Hoe kan verzoeker nu weten of beter gezegd hoe is verweerster tot deze conclusie gekomen dat de taliban alle belangstelling verloren hebben?

Verweerster verwijst naar pagina 19 van het gehoorverslag en volgens haar zou verzoeker het volgende gezegd hebben: u erkent verder ook dat u geen enkele reden hebt om te denken dat de taliban actief naar u op zoek zouden zijn.

Verzoeker leest ook pagina 19 en hij meent dat zijn antwoord verkeerd gelezen wordt. Verzoeker heeft gewoon gezegd dat hij dit niet weet gezien zijn familie ondergedoken is.

Verweerster vindt de reactie van verzoeker op deze aanval eigenaardig. Verzoeker heeft dit niet gedaan om zijn gezin niet in gevaar te brengen. Het feit dat hij dit met spontaan vermeld heeft mag geen reden zijn om dit antwoord te negeren.”

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers profiel onvoldoende is om tot een gegronde vrees voor vervolging te besluiten, benadrukt verzoeker dat de veiligheidssituatie van lokale medewerkers niet vergelijkbaar is met die van buitenlandse collega's, die op veilige plekken wonen, zich verplaatsen met escortes en nooit in contact komen met de lokale bevolking, in tegenstelling tot lokale medewerkers. De indruk in de brief van S.M. over de veiligheidssituatie voor medewerkers van SMH strookt volgens hem dan ook niet met de werkelijkheid en is in strijd met de landeninformatie. Verzoeker verwijst andermaal naar de UNHCR *“Guidelines”* en meent *“Op basis van deze landen informatie worden dagelijks asielzoekers erkend door het CGVS.*

In die landeninformatie staat niet vermeld dat deze landeninformatie niet mag toegepast worden als een director van een organisatie stelt dat zijn medewerkers geen risico lopen om vervolgd te worden.”

Verzoeker benadrukt verder dat hij een hoog profiel heeft door zijn werk met binnenlandse en buitenlandse organisaties en de ambassades van Westerse landen. Hij nam ook deel aan conferenties in Westerse landen en verwijst naar de door hem bijgebrachte beelden die dit bevestigen en die gepubliceerd werden op de websites van het Ministerie van Gezondheid en USAID. Hij meent dat deze elementen voldoende zijn om hem te associëren (als vertegenwoordiger) met de overheid en buitenlandse organisaties.

Verzoeker wijst er verder op dat hij sinds 2015 vijf keer naar Europa kwam, tot drie maanden voor de feiten, doch nooit een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen een indicatie vormt dat hij geen economische vluchteling is. Hij meent dat de Raad in het verleden aan een Iraakse verzoeker de vluchtelingenstatus toekende omdat deze ondanks herhaaldelijke bezoeken aan Europa nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Waar de bestreden beslissing verder verwijst naar de snelheid en het gemak waarmee verzoeker via een mensensmokkelaar valse documenten kon bekomen en dit argument gebruikt om de echtheid van de door verzoeker neergelegde documenten in twijfel te trekken, merkt verzoeker op dat *“alle Afghanen beroep doen op de mensensmokkelaars om naar Europa te reizen. Verzoeker begrijpt niet waarom tegen hem wel en tegen andere asielzoekers dit argument niet wordt gebruikt.”*

Waar de bestreden beslissing verder verzoekers vervolgingsfeiten van 2010 in twijfel trekt, merkt verzoeker op dat hij een brief van de lokale organisatie neergelegd heeft. De commissaris-generaal heeft echter nagelaten om contact op te nemen met deze organisatie om deze feiten te verifiëren.

Verzoeker licht verder toe als volgt:

“Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegronid is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- e-mails van S. Morgan van 17 en 18 mei 2016 (stuk 4);
- een e-mail van K.N. van 5 mei 2016 (stuk 5);
- een ontslag-email van verzoeker aan MSH van 23 oktober 2016 (stuk 6);
- een bevestigingsbrief van N.K. (stuk 7).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt de COI “Case AF 2018-005” van Cedoca van 22 juni 2018 toe. Hij licht toe als volgt:

“2.1 In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto het zorgvuldigheidsbeginsel; artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op de onderlinge samenhang worden deze middelen samen behandeld.

2.1.1 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.1.2 De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is (RvV, nr. 132 832 van 5 november 2014).

2.1.3 Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing en te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij poogt vervolgens de motieven te weerleggen.

Verzoeker benadrukt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn werkzaamheden voor een buitenlandse organisatie in een hoge positie in Afghanistan en hij hier ook een subjectieve vrees uit put. Verzoeker benadrukt dat de contactpersoon van CEDOCA, S.M., niet meer bij MSH werkte op het moment van de feiten die verzoeker aanhaalt. Hij stelt dat er contact had moeten opgenomen worden met de heer N.K. omdat deze beter geplaatst is informatie te verstrekken over de feiten. Verzoeker voegt hierbij een organigram van MSH Afghanistan toe en legt stukken neer die aantonen dat S.M. niet meer operationeel was op het moment van de feiten. Hij stelt dat het slechts een persoonlijke mening en subjectieve verklaring van Mr Morgan betreft en dit dossier niet correct beoordeeld werd. Hij verwijst voorts naar een stuk waaruit blijkt dat Mr N.K. zijn overste was en legt zijn ontslagbrief neer. Hij legt eveneens een brief van Mr N.K. neer die de aangehaalde feiten opnieuw bevestigt. Verzoeker benadrukt dat hij de waarheid heeft verteld over de opvolging van zijn problemen. Hij betwist eveneens de beoordeling in de bestreden beslissing van de stappen die hij gezet zou hebben om zijn problemen te melden bij MSH, en is het niet eens met de beoordeling van het risico in zijn hoofde dat door de heer Morgan gemaakt wordt. Tenslotte haalt verweerder aan dat zijn mislukte ontvoering door de taliban wel degelijk geloofwaardig was en verwijst naar enkele bronnen die dit ondersteunen.

2.1.3.1 Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is.

2.1.3.2 Waar verzoekers stelt dat S.M. niet meer voor MSH werkte op het moment van de feiten en hij dus ook niet op de hoogte kon zijn, antwoordt verweerder dat uit de COI Case opgesteld op 16 april 2018 duidelijk blijkt dat de heer Morgan nog steeds werkzaam is bij MSH maar inderdaad niet meer in Afghanistan: "Voor deze vraag nam Cedoca op 6 april 2018 via e-mail contact op met S.M., Senior Director Business Operations bij MSH, tot twee jaar geleden gestationeerd in Kabul, Afghanistan, momenteel gestationeerd in Liberia." De heer S.M. bevestigde duidelijk dat hij kennis had van verzoeker en de redenen voor beëindiging van zijn werkzaamheden bij MSH. Hij stelde ook expliciet: "However, I can confirm that MSH was never informed of the security threat questions that have been presented to you, and MSH has no knowledge of any security threat to this person that would be associated with their employment with MSH or a donor funded project." Dat de heer S.M., die nog steeds tot op heden een hoge functie bekleedt binnen MSH en toegang heeft tot interne informatie van het bedrijf, dus op de hoogte is van de werkelijke redenen voor het vertrek van verzoeker, en expliciet bevestigt dat deze niet de redenen zijn zoals beweerd door verzoeker, doet wel degelijk zeer ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen. Dat deze ook niet op de hoogte zou zijn van het feit dat er een officiële brief ter bevestiging van verzoekers problemen met de taliban van 25 september 2016 werd geschreven door de heer N.K., en dit op geen enkele wijze geregistreerd werd bij MSH, een gerespecteerde internationale organisatie, hoewel verzoeker zelf verklaarde dat de heer N.K. dit zou besproken hebben met de veiligheidsdienst van MSH en hem werd opgedragen het gebouw niet meer te verlaten (CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 14) is dan ook opmerkelijk en doet zeker afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen opgenomen in deze bevestigingsbrief.

2.1.3.2 Waar verzoeker stelt dat er contact had opgenomen moeten worden met de heer N.K., antwoordt verweerder dat uit de COI Case die bij deze nota wordt bijgevoegd blijkt dat CEDOCA wel degelijk op het moment van onderzoek contact heeft proberen opnemen met deze persoon op het emailadres dat zich op de documenten van verzoeker bevond: "Cedoca heeft eveneens verschillende pogingen tot contact ondernomen met N.K., voormalig Deputy Chief of Party bij MSH in Afghanistan, via het e-mailadres beschikbaar in de door verzoeker voorgelegde documenten op het CGVS (N.K. @msh.org). Cedoca heeft echter nooit een antwoord gekregen van N.K." CEDOCA was niet op de hoogte van het feit dat de heer N.K. niet meer werkzaam was voor MSH na eind december 2017 en dus waarschijnlijk niet meer bereikbaar via dit emailadres.

2.1.3.3 Bijkomend wenst verweerder toe te voegen dat in de communicatie die gevoerd werd met S.M., steeds M.R., Afghanistan Country Representative bij MSH, in CC stond. S.M. specificeert in deze communicatie dat M.R. op dit moment nog steeds werkzaam is voor MSH in Afghanistan. M.R. sprak op geen enkel moment tijdens deze communicatie de verklaringen van S.M. over verzoeker A.J.E. tegen, dit in tegenstelling tot de heer N.K., die niet meer werkzaam is voor MSH. Dit bevestigt eens te meer dat de versie van de feiten en verzoekers reden voor vertrek zoals geschetst in de brieven door de heer N.K. opgesteld, geenszins lijken te stroken met de werkelijkheid.

2.1.3.4 Verweerder benadrukt tenslotte dat deze brieven door de heer N.K. een hoogst gesolliciteerd karakter vertonen, nu zij problemen van verzoeker bevestigen die in de bestreden beslissing ook op basis van andere motieven als ongeloofwaardig beschouwd worden. Immers wordt gemotiveerd dat verzoeker slechts zeer vage verklaringen aflegt over de poging tot ontvoering door de taliban en dat ook zijn reactie op de aanval zeer eigenaardig is. Bovendien blijkt uit stuk 7, de brief van N.K. op 25 mei 2018 opgesteld dat verzoeker nog steeds in contact is met zijn vroegere supervisor, ook nu deze bereikbaar is via een ander emailadres en niet meer voor MSH werkt, en er dus mogelijks sprake is van een vriendschappelijke band naast de professionele relatie die zij vroeger hadden. Wat deze brief betreft, schetst de heer N.K. hier opnieuw de veiligheidsvoorzorgsmaatregelen die genomen werden door MSH voor verzoeker, hetgeen geenszins strookt met de verklaringen van S.M. dat MSH op geen enkel moment op de hoogte zou zijn gebracht van enige bedreigingen ten aanzien van verzoeker. In deze brief is ook geen enkele melding van de poging tot ontvoering die op verzoeker werd gepleegd, waarvan echter verwacht zou kunnen worden dat hij hier door verzoeker van op de hoogte gebracht zou zijn.

Verzoeker maakt van deze ontvoeringspoging zelf in zijn ontslagbrief (stuk 6), die hij niet eerder in de procedure voorlegde, eveneens geen enkele melding. Hij stelt daarentegen in deze brief dat hij onmiddellijk op 23 oktober 2016 zijn positie verlaat, dat hij weet dat dit onverwacht is maar dat hij reeds alle nodige documenten heeft overgedragen aan collega's. Het is bevreemdend dat verzoeker in deze brief, gericht aan N.K., zou vermelden dat hij weet dat zijn vertrek onverwacht is en hij geen enkele melding maakt van de aanleiding hiertoe, indien N.K. de maand ervoor van de bedreigingen door de taliban op de hoogte zou zijn gebracht door verzoeker. Deze brief bevestigt dus opnieuw dat verzoekers vertrek bij MSH zich niet heeft afgespeeld zoals hij doet uitschijnen en hij dus geen zicht biedt op zijn werkelijke redenen voor vertrek, nu de bedreigingen door de taliban niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden.

2.1.3.5 Wat verzoekers overige betwisting van de motieven in de bestreden beslissing betreft, brengt hij geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.1.4 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze en zijn toegewezen voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden (RvV, nr. 109 526 van 10 oktober 2013).

2.1.5 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de Commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.1.4. In een aanvullende nota van 6 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van Cedoca van 24 april 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan security situation - Update" van mei 2018;
- het EASO-rapport "Country guidance: Afghanistan" van juni 2018.

2.1.5. In een aanvullende nota van 12 november 2018 legt verzoeker volgende stukken neer:

- een brief van verzoekers advocaat in Afghanistan van 15 augustus 2018 met beëdigde vertaling (stuk 1);
- mailverkeer tussen verzoekers advocaat in Afghanistan en een werknemer van MSH, B.J.H., van november 2018 (stuk 2).

2.1.6. In een aanvullende nota van 25 maart 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan security situation" van december 2017;
- de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van Cedoca van 24 april 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan security situation - Update" van mei 2018;
- het EASO-rapport "Country guidance: Afghanistan" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij het bedrijf MSH. Zo enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de door hem geschetste poging tot ontvoering op 20 oktober in 2016, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet kan aantonen dat hij hiermee daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn profiel.

De Raad treedt vooreerst bij dat de informatie ingewonnen door Cedoca, die beschikbaar is in het administratief dossier, bij S.M., directeur bij MSH, verzoekers verklaringen over de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten door de taliban eind 2016 omwille van zijn tewerkstelling bij MSH tegenspreekt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert en stukken neerlegt waaruit kan blijken dat S.M. niet zijn rechtstreekse overste was en op het moment van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet meer werkzaam was in Kabul, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de informatie vervat in het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat S.M. in een mail aan Cedoca op 10 april verklaarde dat *"(...) I am aware of the staff member, and the reasons for the end of their employment. However, I can confirm that MSH was never informed of the security threat questions that have been presented to you, and MSH has no knowledge of any security threat to this person that would be associated with their employment with MSH or a donor funded project. In addition, this would be highly unlikely, given that the role of this employee was in the health sector and work was conducted in the capital city within the MSH office and within the MOPH pharmaceutical department. These activities would be low profile, and not place the applicant in a position where they would be recognized as a representative of the government, an international NGO or a political party"* (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1). Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat S.M. desondanks het feit dat hij niet verzoekers rechtstreekse supervisor was noch werkzaam in Kabul ten tijde van de vermeende vervolgingsfeiten, op de hoogte is van de redenen van verzoekers ontslag en dat deze geen uitstaans hebben met enige bedreigingen aan zijn persoon. Dergelijke vaststelling in hoofde van een officiële werknemer van het bedrijf MSH doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van de taliban. Dit geldt temeer gezien uit de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen blijkt dat M.R., de huidige *"Afghanistan country representative"* bij MSH, in *carbon copy* (cc) stond bij het mailverkeer tussen Cedoca en S.M. en op geen enkel moment de verklaringen van S.M. heeft tegengesproken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt dat deze heeft nagelaten om tevens N.K. te contacteren teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te verifiëren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen, zijnde de COI *"Case AF2018-005"* blijkt dat Cedoca weldegelijk gepoogd heeft om contact op te nemen met deze persoon *"Cedoca heeft eveneens verschillende pogingen tot contact ondernomen met N.K., voormalig Deputy Chief of Party bij MSH in Afghanistan, via het e-mailadres beschikbaar in de door verzoeker voorgelegde documenten op het CGVS (N.K. @msh.org). Cedoca heeft echter nooit een antwoord gekregen van N.K. Cedoca was niet op de hoogte van het feit dat de heer N.K. niet meer werkzaam was voor MSH na eind december 2017 en dus waarschijnlijk niet meer bereikbaar via dit emailadres."*

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat de door verzoeker neergelegde brieven van N.K. niet volstaan om afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij MSH. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het niet aannemelijk is dat S.M., die thans nog steeds werkzaam is als directeur voor het bedrijf MSH, en M.R., die in cc stond bij de mailconversatie, geen enkele kennis zou hebben van het feit dat N.K. een officiële brief geschreven in hoofde van het bedrijf M.S.H. ter bevestiging van de door verzoeker aangehaalde problemen (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 13): *"Dat deze ook niet op de hoogte zou zijn van het feit dat er een officiële brief ter bevestiging van verzoekers problemen met de taliban van 25 september 2016 werd geschreven door de heer N.K., en dit op geen enkele wijze geregistreerd werd bij MSH, een gerespecteerde internationale organisatie, hoewel verzoeker zelf verklaarde dat de heer N.K. dit zou besproken hebben met de veiligheidsdienst van MSH en hem werd opgedragen het gebouw niet meer te verlaten (CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 14) is dan ook opmerkelijk en doet zeker afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen opgenomen in deze bevestigingsbrief."*

De Raad neemt bovendien de volgende pertinente en omstandige motivering door de commissaris-generaal uiteengezet in de nota met opmerkingen over, waaruit genoegzaam kan blijken dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde bevestigingsbrief van N.K. en ontslagbrief niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten te staven: *“Bovendien blijkt uit stuk 7, de brief van N.K. op 25 mei 2018 opgesteld dat verzoeker nog steeds in contact is met zijn vroegere supervisor, ook nu deze bereikbaar is via een ander emailadres en niet meer voor MSH werkt, en er dus mogelijks sprake is van een vriendschappelijke band naast de professionele relatie die zij vroeger hadden. Wat deze brief betreft, schetst de heer N.K. hier opnieuw de veiligheidsvoorzorgsmaatregelen die genomen werden door MSH voor verzoeker, hetgeen geenszins strookt met de verklaringen van S.M. dat MSH op geen enkel moment op de hoogte zou zijn gebracht van enige bedreigingen ten aanzien van verzoeker. In deze brief is ook geen enkele melding van de poging tot ontvoering die op verzoeker werd gepleegd, waarvan echter verwacht zou kunnen worden dat hij hier door verzoeker van op de hoogte gebracht zou zijn. Verzoeker maakt van deze ontvoeringspoging zelf in zijn ontslagbrief (stuk 6), die hij niet eerder in de procedure voorlegde, eveneens geen enkele melding. Hij stelt daarentegen in deze brief dat hij onmiddellijk op 23 oktober 2016 zijn positie verlaat, dat hij weet dat dit onverwacht is maar dat hij reeds alle nodige documenten heeft overgedragen aan collega’s. Het is bevreemdend dat verzoeker in deze brief, gericht aan N.K., zou vermelden dat hij weet dat zijn vertrek onverwacht is en hij geen enkele melding maakt van de aanleiding hiertoe, indien N.K. de maand ervoor van de bedreigingen door de taliban op de hoogte zou zijn gebracht door verzoeker. Deze brief bevestigt dus opnieuw dat verzoekers vertrek bij MSH zich niet heeft afgespeeld zoals hij doet uitschijnen en hij dus geen zicht biedt op zijn werkelijke redenen voor vertrek, nu de bedreigingen door de taliban niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden.”* Deze motivering wordt dan ook integraal overgenomen door de Raad.

Wat de door verzoeker neergelegde ontslagbrief betreft, merkt de Raad bovendien nog op verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van dergelijke brief gedurende de procedure en dat het neerleggen van deze brief zelfs tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, toen hem gevraagd werd of hij het bedrijf MSH nog gecontacteerd heeft na de poging tot ontvoering door de taliban, immers dat *“Nee, ik heb ze niet meer gecontacteerd nadien, ik vertrouwde niemand. Ik heb ze niet meer gecontacteerd want ik vertrouwde niemand sindsdien, ik wilde niet zeggen waar ik verbleef, welk ziekenhuis ik was, waar de familie was, ik heb alle contact verbroken.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17). Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoeker thans een ontslagbrief neerlegt die werd opgesteld na de poging tot ontvoering voor de taliban en dat verzoeker verklaart dat hij deze altijd in zijn bezit heeft gehad, gelet op bovenstaande verklaringen. Dat de commissaris-generaal nooit gevraagd heeft achter dergelijke ontslagbrief biedt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor het laattijdig neerleggen van dit document. De Raad stelt dan ook vast dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing en bovendien manifest tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde stukken.

De door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde brief van zijn advocaat en mailcommunicatie met B.J.K., die hoofd is van de veiligheidsdienst bij MSH in Afghanistan, ter bevestiging van zijn problemen volstaat evenmin om de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten te staven. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de procedure nooit eerder melding heeft gemaakt dat hij een advocaat in Afghanistan had gecontacteerd om hem bij te staan bij zijn problemen of om bewijzen te verzamelen. Bovendien merkt de Raad op dat uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat verzoekers advocaat pas na het nemen van de weigeringsbeslissing, zijnde in november 2018, contact heeft opgezocht met het hoofd van de veiligheidsdienst van MSH teneinde verzoekers verklaringen te bevestigen. De vaststelling dat verzoeker deze documenten slechts in deze fase van de procedure neerlegt, zonder een verklaring te bieden waarom hij deze stukken nu pas kan neerleggen, doet dan ook afbreuk aan hun bewijswaarde. De Raad merkt verder op dat dergelijke getuigenissen hoe dan ook een gesolliciteerd karakter hebben gezien zij ten behoeve van verzoeker werden opgesteld, hetgeen verder afbreuk doet aan hun bewijswaarde.

Verzoekers verklaringen dat hij geïsoleerd wordt door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij MSH wordt verder gerelativeerd doordat hij verklaarde geen andere werknemers te kennen die geïsoleerd werden door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17). Dit geldt temeer nu verzoeker werkzaam was bij een organisatie die banden heeft en dus geassocieerd kan worden met buitenlandse organisaties en de Afghaanse organisaties en daarom het doelwit vormt van de taliban, zoals verzoeker aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13-

14), en dat zijn supervisor N.K. in de bevestigingsbrief van verzoekers problemen tevens aangaf dat de medewerkers van het bedrijf grote risico's lopen (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 13). Van verzoeker, die verklaart geïmagineerd te worden door de taliban omwille van zijn tewerkstelling, kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van bedreigingen tegenover andere werknemers in het bedrijf waar hij werkzaam was, gezien dergelijke informatie cruciaal is voor de inschatting van zijn vrees. Verzoekers onwetendheid en zijn gebrek aan interesse hierover doen aldus verder afbreuk aan zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling.

Verzoekers vrees voor vervolging door de taliban wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de veiligheidsrichtlijnen die werden gegeven door MSH aan diens werknemers. Verzoeker verklaarde immers vaagweg dat *“Ja, dat doen ze wel, het is in het algemeen ja, ze zeggen welke maatregelen te nemen om voorzichtig te zijn bv als ik naar andere provincies moest op reis voor het werk dan moest ik eerst contact nemen met veiligheidsdienst van MSH om te overleggen of het veilig genoeg was om te vertrekken en welke maatregelen ze nemen enzo, ik moest hen wel op de hoogte brengen.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17). Van verzoeker kan echter, gelet op zijn tewerkstelling voor een bedrijf dat geassocieerd kan worden met het Westen en de Afghaanse regering in Kabul, redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de veiligheidsrichtlijnen die dit bedrijf voorschrijft aan zijn werknemers.

Hierboven op kan de commissaris-generaal nog worden bijgetreden dat verzoekers verklaringen over de adviezen die hij ontving van de veiligheidsdienst van MSH nadat hij melding maakte van het feit dat hij bedreigd werd door de taliban, evenzeer ongeloofwaardig zijn. Verzoeker verklaarde louter dat hem werd opgedragen om voorzichtig te zijn, zich niet met een auto van het bedrijf naar het werk te verplaatsen en dat hij niet meer op dienstverplaatsing mocht buiten het gebouw (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14). De Raad acht het, in navolging van de commissaris-generaal echter niet aannemelijk dat een internationaal bedrijf als MSH dermate weinig veiligheidsmaatregelen zou nemen voor zijn werknemers in het licht van de bedreigingen van de taliban. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat de situatie voor lokale werknemers verschilt van buitenlandse werknemers betreft een louter blote bewering die aldus geen afdoende verklaring biedt voor bovenstaande vaststellingen. Dergelijke vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij geïmagineerd zou worden voor de taliban.

De door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde brieven die de door hem geschetste gang van zaken bevestigen kunnen omwille van hun gesolliciteerde karakter andermaal niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn ontvoering in oktober 2016 klacht indiende bij de politie (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 15), doch nergens uit deze klacht kan worden opgemaakt dat verzoeker daadwerkelijk bedreigd of geïmagineerd zou worden door de taliban. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat deze klacht louter vermeldt dat *“Werknemer van organisatie MSH op 29 mizan 1395 van werk naar huis door gewapende onbekende mannen aangevallen, mensen op straat tussengekomen en die mannen zijn weggelopen, broer naar ziekenhuis gebracht, naar de spoed.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). Dat verzoekers broer bij de politie noch de bedreigingen van hun buurman S., die lid is van de taliban, noch de dreigbrief die verzoeker ontving van de taliban zou vermelden, wordt niet aannemelijk geacht en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over deze bedreigingen door de taliban. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker de verklaringen van zijn advocaat dat verzoeker zijn familie niet in gevaar wou brengen, maar dit verweer gaat vooreerst voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker deze verklaring niet zelf zou aanbrengen wanneer hem hiernaar gevraagd wordt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16). Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift nog wijst op landeninformatie inzake de werking van de politie in Afghanistan, de aanwezigheid van informanten van de taliban bij de politie en het feit dat uit landeninformatie en de dreigbrief blijkt dat de taliban hem zou bedreigen indien hij contact zou zoeken met de politie, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers familie zelf contact heeft opgenomen met de Afghaanse politie teneinde de ontvoering aan te geven, waaruit kan blijken dat zij een beroep wilden doen op de politie voor hulp en bescherming. Van verzoeker en zijn familie wordt verwacht dat zij de politie bij het indienen van hun klacht zo correct en volledig mogelijk inlichten over de aard en aanleiding van het incident waarover zij klacht indienen, teneinde de politie toe te laten dit incident met kennis van alle feiten ter zake te onderzoeken. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij dacht dat de politie nog wel zou langskomen om vragen te stellen na de klacht (*Ibid.*), wegen te licht om bovenstaande vaststelling te weerleggen in het licht van de bedreigingen die door de taliban werden geuit.

De vaststelling dat verzoekers familie naliet om de dreigbrief te vermelden bij de politie, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de bedreigingen door de taliban en ondermijnt de bewijswaarde van de door hem neergelegde dreigbrief. In deze wijst de Raad nog op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2), met name de "COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten, waaronder ook dreigbrieven, vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen dat hij gevisieerd werd door de taliban verder worden ondergraven doordat verzoekers familie, die in Pol-e Khomri, woont verder geen problemen ondervindt. Verzoeker verklaarde immers dat hij bedreigd werd door zijn ex-buurman S. die lid is van de taliban en afkomstig is uit Pol-e Khomri (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban de resterende familieleden die in Pol-e Khomri wonen zou viseren. Verzoekers verklaringen dat de taliban niet actief is in de stad Pol-e Khomri (*Ibid.*, p. 16) klemt met de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban de stad Pul-e Khomri onder controle probeerde te brengen in maart 2017 (Landeninformatie, stuk 13, nr. 3). Verzoekers verklaringen dat zijn ouders dicht bij het politiekantoor wonen in Pul-e Khomri biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat verzoekers familie zonder problemen met de taliban in Pul-e Khomri kan verblijven, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij bedreigd werd door de taliban verder ondermijnt.

Inzake de door verzoeker neergelegde ziekenhuisdocumenten (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 16), merkt de Raad op dat deze documenten louter kunnen aantonen dat verzoeker in het ziekenhuis heeft gelegen, doch hieruit kan niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban. Dergelijke attesten vormen immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn fysieke problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan. Verzoekers verwijt aan de commissaris-generaal dat deze het ziekenhuis niet gecontacteerd heeft, kan dan ook geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

De Raad merkt verder op dat, daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten door de taliban in het kader van zijn tewerkstelling voor het bedrijf Aga Khan in Baghlan, die dateren uit 2010 en inderdaad bevestigd worden in de door verzoeker neergelegde brief van het bedrijf, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar Afghanistan, actueel nog zou worden gezocht en vervolgd omwille van deze vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaarde immers dat hij in 2010 zijn ontslag genomen heeft bij het bedrijf Aga Khan en vervolgens naar Kabul verhuisde omwille van zijn tewerkstelling bij het bedrijf MSH. Hij verklaarde tevens geen problemen te hebben gekend in Kabul (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13-14), met uitzondering van de hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten. Verzoeker brengt verder geen concrete noch objectieve elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat hij ten gevolge van de feiten die in 2010 zouden hebben plaatsgevonden op heden enige vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, temeer daar hieronder werd geoordeeld dat verzoeker zich opnieuw in Kabul kan vestigen (zie *infra*).

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen louter verzoekers identiteit en profiel als werknemer bij verschillende bedrijven die actief zijn in de gezondheidssector bevestigen, gegevens die *an sich* niet worden betwist in de huidige stand van het onderzoek.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van personen die geacht worden de overheid te steunen in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

De bestreden beslissing verwees hierbij terecht naar de informatie van S.M., die aantoont dat het risico voor vervolging voor verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling bij MSH laag is: "*this would be highly unlikely, given that the role of this employee was in the health sector and work was conducted in the capital city within the MSH office and within the MOPH pharmaceutical department. These activities would be low profile, and not place the applicant in a position where they would be recognized as a representative of the government, an international NGO or a political party*" (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1). Het verweer in het verzoekschrift dat de situatie voor lokale medewerkers verschilt van buitenlandse medewerkers kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, gelet op het feit dat uit de verklaringen van

S.M. niet kan blijken dat zij enkel zouden gelden voor lokale of buitenlandse medewerkers. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, brengt hij evenmin landeninformatie bij die voorgaande vaststelling kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Uit de door verzoeker toegevoegde informatie kan immers niet blijken dat het loutere feit dat hij als medewerker van de zorgsector contact had met de overheid en buitenlandse organisaties en dat hiervan publieke informatie beschikbaar is, zou volstaan om bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk te worden geveiseerd of vervolgd.

De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie van S.M. en de door verzoeker neergelegde ontslagbrief blijkt dat verzoeker thans niet langer tewerkgesteld is bij MSH, zodat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van deze activiteiten nog een risico zou lopen bij een terugkeer door Kabul. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

Het loutere feit dat verzoeker sinds 2015 meermaals in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet volstaan om te besluiten dat verzoeker thans een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar niet nader te verifiëren rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzing hoe dan ook niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem neergelegde documenten en de informatie beschikbaar in het administratief dossier niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verklaart integendeel dat u geen enkel probleem kende behalve de dreigementen vanuit de taliban (CGVS, p.19), die zoals hierboven uiteengezet alle geloofwaardigheid ontberen. Bijgevolg is er niet dat uw terugkeer naar Kabul in de weg staat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert verder geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de stad Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP